

ΣΤΕΦΑΝΙΑ ΓΟΥΛΙΩΤΗ

« Τώρα
μαθαίνω
τον
εαυτό
μου! »

**Η ΜΟΝΑΣΙΑ, Η ΑΝΑΓΚΗ
ΓΙΑ ΑΠΟΔΟΧΗ,
ΟΣΑ ΜΑΣ ΚΑΘΟΡΙΖΟΥΝ
ΣΤΗΝ ΠΑΙΔΙΚΗ ΜΑΣ ΗΛΙΚΙΑ
ΚΑΙ ΟΣΑ ΦΟΒΟΜΑΣΤΕ
ΝΑ ΔΕΙΞΟΥΜΕ ΣΤΟΥΣ ΑΛΛΟΥΣ,
ΑΚΟΜΗ ΚΑΙ ΑΝ ΑΥΤΟ
ΕΙΝΑΙ ΑΓΝΗ ΑΓΑΠΗ.
Η ΤΑΛΑΝΤΟΥΧΑ ΠΡΩΤΑΓΩΝΙΣΤΡΙΑ
ΦΩΤΙΖΕΙ ΑΓΝΩΣΤΑ ΚΑΡΕ
ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΤΗΣ ΜΕΧΡΙ ΣΗΜΕΡΑ.**

**ΑΠΟ ΤΗ
ΦΑΝΗ ΠΛΑΤΣΑΤΟΥΡΑ
ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΕΣ
ΝΙΚΟΣ ΜΑΛΙΑΚΟΣ**

ΦΟΡΕΜΑ BSB (BSBFASHION.COM).
ΕΥΧΑΡΙΣΤΟΥΜΕ ΤΟ BLEND HOTEL ΓΙΑ ΤΗ ΦΙΛΟΞΕΝΙΑ
(ΒΥΣΣΗΣ 2, ΑΘΗΝΑ, ΤΗΛ. 210-3221552,
E-MAIL: ASKMEANYTHING@BLENDHOTEL.GR).

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ: ΠΟΛΙΝΑ ΛΑΜΠΟΓΛΟΥ.
ΜΑΚΙΓΙΑΖ-ΜΑΛΛΙΑ: ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΑ ΜΙΧΟΠΑΝΟΥ.
ΒΟΗΘΟΣ ΦΩΤΟΓΡΑΦΟΥ: ΧΡΥΣΑ ΚΑΡΑΚΩΣΤΑ

Από την Κίνα στο Σαντιάγκο της Χιλής και από εκεί στην Παταγονία. Τον τελευταίο χρόνο η ζωή της λόγω δουλειάς είναι μέσα σε ένα αεροπλάνο. «Τον τελευταίο χρόνο ανακάλυψα εμένα. Για πρώτη φορά, χρειάστηκε να μείνω μόνη. Δεν ήξερα πώς είναι» λέει με ειλικρίνεια πίνοντας ζεστή σοκολάτα σε ένα μικρό καφέ στην πλατεία Αγίας Ειρήνης. Έχουμε μπροστά μας λιγότερη από μία ώρα μέχρι να αρχίσει η παράσταση *Ρίττερ, Ντένε, Φος*, στο Υπόγειο του Θεάτρου Τέχνης, όπου πρωταγωνιστεί. Πατάω απευθείας το rec.

«Δεν ήξερα πώς είναι γιατί μπαινόβγαίνα πάντα σε σχέσεις. Το πιστεύεις ότι δεν είχα μείνει ποτέ μόνη μου; Έστω για ένα βράδυ να ακούσω λίγη μουσική. Ήμουν πάντα στην υπηρεσία μιας συμβίωσης. Ας το πούμε έτσι. Έφυγα λοιπόν λόγω δουλειάς για το Πεκίνο, όπου χρειάστηκε να μείνω μόνη για τρεις ολόκληρους μήνες. Και εκεί έπαθα μια προσωπική κρίση. Την ίδια στιγμή άρχισα να ανακαλύπτω τη χαρά της μοναξιάς. Σήμερα, βρίσκομαι σε μια όμορφη συμβίωση. Δεν έχει σχέση αυτό με τη μοναξιά που σου περιγράφω. Μιλάω για την άλλη μοναξιά, αυτήν που δεν ξέρεις ποιος είσαι, τι σου αρέσει και τι θέλεις από τη ζωή σου. Δεν ήξερα βασικά πράγματα για μένα».

Έπρεπε να μεσολαβήσει αυτό το ταξίδι για να ανακαλύψεις πράγματα για σένα;

Ναι, γιατί μέχρι τότε ήταν σαν να βρισκόμουν σε αποστολή. Και αποστολή μου ήταν να έχω μια πετυχημένη συμβίωση. Έκανα πάντα ό,τι ήθελε η εκάστοτε σχέση μου και αυτό με οδηγούσε σε μια παθητικότητα. Τον τελευταίο καιρό έχω αρχίσει να νιώθω ότι πλάθω τον εαυτό μου και διεκδικώ έναν προσωπικό χώρο. Τώρα, που πλησιάζω τα 40.

Παίζει και η ηλικία τον ρόλο της

Εκεί, κοντά στα 40, γίνεται πιο επιτακτική η ανάγκη για ενδοσκόπηση. Όταν είσαι νέος, είσαι μόνο έξω. Όλα έξω, όλα για τους άλλους. Τώρα που θέλεις να ξεκουραστείς λίγο, πρέπει ο κόσμος σου να είναι παρέα σου. Και εγώ δεν είχα δικό μου «κόσμο», όσο παράλογο και αν ακούγεται αυτό. Ακόμη και όταν ζητούσα μέσα στη σχέση να μου ικανοποιήσει ο άλλος τις ανάγκες μου ήταν για να δω αν με παρακολουθεί. Βλέπει ότι είμαι εδώ, βλέπει ότι υπάρχω; **Πάντως, βγάζεις προς τα έξω μια τελείως διαφορετική εικόνα από αυτήν που περιγράφεις τώρα.**

Όποιος δεν με γνωρίζει, νομίζει πως είμαι ένας άνθρωπος που ξέρει πολύ καλά τον εαυτό του, τη δυναμική του και πώς να πατάει γερά στα πόδια του. Δεν υπάρχει όμως τίποτα τέτοιο. Είναι όλο ψέμα. Πολλές φορές με συναντά κόσμος και μου λέει «Δεν περιμέναμε να είσαι τόσο εξωστρεφής ή άνετη». Κάπως, όλοι έχουν μια άλλη εικόνα για μένα. Την εικόνα μιας γυναίκας που ξέρει τι θέλει από τη ζωή της.

**«ΟΠΟΙΟΣ ΔΕΝ ΜΕ ΓΝΩΡΙΖΕΙ
ΝΟΜΙΖΕΙ ΠΩΣ ΕΙΜΑΙ ΕΝΑΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ
ΠΟΥ ΞΕΡΕΙ ΠΟΛΥ ΚΑΛΑ
ΤΟΝ ΕΑΥΤΟ ΤΟΥ ΚΑΙ
ΠΩΣ ΝΑ ΠΑΤΑΕΙ ΓΕΡΑ
ΣΤΑ ΠΟΔΙΑ ΤΟΥ.
ΟΛΟ ΑΥΤΟ ΟΜΩΣ ΕΙΝΑΙ ΨΕΜΑ».**

**LET'S TALK
ABOUT THEATER**

Η Στεφάνια Γουλιώτη ολοκληρώνει στις 12 Γενάρη τις παραστάσεις με το έργο του Thomas Bernhard *Ρίττερ, Ντένε, Φος*, στο Υπόγειο του Θεάτρου Τέχνης, σε σκηνοθεσία Μαρίας Πρωτόπαππα. Αμέσως μετά θα ταξιδέψει μέχρι τη Χιλή και το φεστιβάλ Santiago a Mil, όπου θα παρουσιαστούν για τέσσερις παραστάσεις οι *Όρνιθες* του Αριστοφάνη, σε σκηνοθεσία Νίκου Καραθάνου. Στη συνέχεια έχει προγραμματίσει χειμερινές διακοπές στην Παταγονία.

ZIBAΓKO ΚΑΙ ΠΑΝΤΕΛΑΟΝΙ BSB
(BSBFASHION.COM).

Ενώ δεν ξέρεις τι θέλεις

Ξέρω πολύ επιφανειακά! Ξέρω τι θέλω να λένε οι άλλοι για μένα. Αλλά τι θέλω εγώ πραγματικά, τώρα το ανακαλύπτω. Τώρα αρχίζω να μαθαίνω τον εαυτό μου.

Αυτό στην πράξη πώς μεταφράζεται;

Για παράδειγμα, έχω δυο μίνες που εμπιστεύομαι τον εαυτό μου στη μουσική. Στο παρελθόν είχα φτιάξει μια λίστα στο YouTube που λεγόταν «my best», αλλά δεν είχαβάλει ποτέ να την ακούσω γιατί δεν εμπιστευόμουν ότι τα κομμάτια που είχα επιλέξει άξιζαν να ακουστούν. Προέρχομαι από μία οικογένεια με λαϊκό background. Ο πατέρας μου ήταν ναυτικός και έχω κάνει πολύ παρέα με ναυτικούς που άκουγαν λαϊκά και έψηναν αρνιά στα γκαράζ των καραβιών. Από την άλλη, είμαι μια ηθοποιός που την παρακολουθεί μια μερίδα κόσμου. Κάποια στιγμή άρχισα λοιπόν να αναρωτιέμαι «πώς κολλάει το αρνί που ψήνεται στο γκαράζ με την ηθοποιό που έχω γίνει; Τι είμαι τελικά;». Και να αμφισβητώ τρομερά τα πάντα!

Τώρα τι μουσική ακούς στα handsfree;

Ambient! Ακούω αυτή τη μουσική γιατί είμαι στη διαδικασία που προσπαθώ να ξεφύγω από την εικόνα που έχετε όλοι για μένα, την οποία έχω φτιάξει εγώ φυσικά. Και αυτή η μουσική κάπως μου επιτρέπει να κάνομαι. Να γυρίζω σε ένα μηδέν που έχω ανάγκη.

Έχει μεγάλο βάρος να κουβαλάς συνεχώς την εικόνα που έχουν οι άλλοι για σένα;

Έχει! Αλλά την έχεις χτίσει εσύ αυτή την εικόνα. Δυστυχώς, είμαστε αυτά τα όντα που θέλουμε συνεχώς την αποδοχή από οποιαδήποτε μάτια υπάρχουν γύρω μας. Και εγώ αναζητώ πάρα πολλά μάτια. Είμαι ένα βαρέλι χωρίς πάτο αποδοχής. Θυμάμαι πριν από χρόνια, βρισκόμουν σε μια πόλη της Ιταλίας που δεν γνώριζα κανέναν. Περιπατούσα στους δρόμους του Μιλάνου και πραγματικά ένιωθα πως δεν υπάρχω. Αυτό με τρομοκρατεί περισ-

σότερο στη ζωή, το να μη μαρτυρεί κάποιος την ύπαρξή μου. Το να μην υπάρχουν κάποια μάτια να με παρακολουθούν. Μάλλον κάποτε πρέπει να ξεπεράσω τη βρεφική μου ηλικία. Γιατί έχουμε και μια ζωή να ζήσουμε...

Πιστεύεις ότι όλα αρχίζουν και τελειώνουν κάπου εκεί στα πέντε μας χρόνια;

Προφανώς όλα έχουν να κάνουν με παιδικά βιώματα. Με κάποιον τρόπο εκεί έχουμε μείνει. Στην παιδική μας ηλικία.

Αναφέρθηκες πριν στον πατέρα σου.

Λόγω της δουλειάς του ως ναυτικού ήταν απών;

Απών με «άλφα» κεφαλαίο. Όχι λόγω δουλειάς και αποστάσεων. Η δουλειά του ήταν να πηγαίνει μέχρι τη Σαντορίνη και πίσω. Αλλά ήταν ένας άνθρωπος που πίστευε ότι αν φέρνει τα χρήματα στο σπίτι έχει εκπληρώσει τις υποχρεώσεις του ως πατέρας. Δεν μπορούσε να κάνει κάτι πιο συναισθηματικό.

Δεν ήταν τρυφερός ως πατέρας;

Δεν θυμάμαι ποτέ να μας αγκάλιασε ή να μας είπε «σ' αγαπώ». Μόνο τον τελευταίο χρόνο που ήξερε ότι θα φύγει, γιατί είχε αυτή τη φοβερή αρρώστια που υπάρχει σε κάθε σπίτι. Μόνο τότε άρχισε να «σπείει» και καταφέραμε να 'ρθουμε κάπως, κοντά.

Προσπάθησες να τον δικαιολογήσεις;

Λέει κάποια στιγμή ο Αργύρης Ξάφης μέσα στο έργο που παίζουμε στο *Θέατρο Τέχνης* «Πάντα μισούσα τον πατέρα μου. Ο θάνατός του δεν επηρέασε καθόλου το μίσος μου». Εγώ δεν τον μισούσα, αλλά είχα πάρα πολύ θυμό. Απεριόριστο θυμό για άπειρα πράγματα. Και νομίζω ότι το γεγονός πως οι άνθρωποι πεθαίνουν δεν αλλάζει τίποτα στις σχέσεις που έχουν εγγραφεί στο υποσυνείδητό μας.

Ούτε με το πέρας του χρόνου;

Μόνο με δουλειά με τον εαυτό σου. Να προσπαθήσεις να συγχωρέσεις, βασιικά. Και για να συγχωρέσεις πρέπει να αποβάλεις από μέσα σου ένα κομμάτι

δύναμης. Να γίνεις αδύναμος. Και αυτό δεν το κάνουμε. Γι' αυτό ζούμε με τα φαντάσματα και τους εφιάλτες τα βράδια στον ύπνο μας.

Εσύ λες «σ' αγαπώ»; Παίρνεις αγκαλιές;

Τα κάνουν όλα αυτά εύκολα, αλλά οι γύρω μου θα πουν ότι δεν τα νιώθουν. Και αυτό είναι ένα από τα επίπονα πράγματα που πρέπει να δω μέσα μου. Γιατί αυτό που νιώθω εγώ ως αγάπη προς τον άλλο, δεν φτάνει στον άλλο;

Πες μου κάτι που θαυμάζεις σε εσένα...

Αγαπώ πολύ στον εαυτό μου κάτι που μου έχει γυρίσει μπουύμεραγκ, πως ό,τι θέλω το πετυχαίνω!

Αυτό λένε πως είναι ευχή και κατάρα μαζί.

Ακριβώς! Εμένα μου αρέσει να το λέω «target holic». Δηλαδή τον στόχο που θα βάλω θα τον πετύχω, αλλά αυτό με κρατά τρομερά κλειστί στο να πάρει μια άλλη τροπή η ζωή μου. Βέβαια, το ότι πετυχαίνω πράγματα μου φέρνει, από την άλλη, μεγάλες χαρές. Γενικά, κάνω μια δουλειά που έχει αδρεναλίνη και με βοηθά να επιβιώνω ψυχικά. Δεν ξέρω πως θα 'ταν η ζωή μου μακριά από το θέατρο.

Η πρώτη σου θεατρική ανάμνηση;

Επτά χρόνων στο σχολείο στο Παλαιό Φάληρο. Είχα δασκάλα την Κυβέλη Μυράτ—εγγονή της μεγάλης ηθοποιού— και μας έβαζε να παίζουμε σε διάφορα σπουδαία έργα. Θεατρικό μου ταίρι ήταν ο Λάζαρος, ένα πολύ αγαπημένο μου αγόρι, με το οποίο ήμουν ερωτευμένη. Ο Λάζαρος σκοτώθηκε σε αυτοκινητικό δυστύχημα. Ορισμένες φορές με πάνει το παράπονο. Σκέφτομαι πως αν ζούσε σήμερα, ίσως ήταν ηθοποιός και ίσως παίζαμε μαζί. Αλλά αυτός δεν είναι εδώ κι εγώ συνεχίζω να κάνω αυτό που ξεκινήσαμε μαζί. Και κάπου εκεί, με τον θάνατό του, άρχισα να συνομιλώ με την ανδρική μου πλευρά.

Τι ρόλο έπαιξε εκείνος σε αυτό;

Ένιωσα σαν να πέθανε το αγόρι μέσα μου και ήθελα κάπως να το ξαναανστήσω. Τέλος πάντων, εκεί παίχτηκε μια πολύ βαθιά ιστορία. Ενηλικιώθηκα απότομα. Καμιά φορά σκέφτομαι ότι οι γύρω μου μπορεί να νιώθουν ότι δεν τους αγαπώ γιατί τους το δείχνω με λάθος τρόπο. Ίσως φοβάμαι να αγαπήσω γιατί δεν θέλω να ξαναπονέσω. Όπως τότε, με τον Λάζαρο. ●

Η ΕΠΟΜΕΝΗ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ

Τον προσεχή Μάιο θα συμπρωταγωνιστήσει με τη Λουκία Μιχαλοπούλου στο ιστορικό δράμα του Friedrich Schiller *Μαρία Στιούαρτ*, που θα ανέβει στην Κεντρική Σκηνή του Ιδρύματος Μιχάλης Κακογιάννης. Την σκηνοθεσία της φιλόδοξης δουλειάς έχει αναλάβει η Marlene Kaminsky.

«ΑΥΤΟ ΠΟΥ ΜΕ ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΕΙ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟ ΣΤΗ ΖΩΗ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΝΑ ΜΗ ΜΑΡΤΥΡΕΙ ΚΑΠΟΙΟΣ ΤΗΝ ΥΠΑΡΞΗ ΜΟΥ, ΝΑ ΜΗΝ ΥΠΑΡΧΟΥΝ ΚΑΠΟΙΑ ΜΑΤΙΑ ΝΑ ΜΕ ΠΑΡΑΚΟΛΟΥΘΟΥΝ».